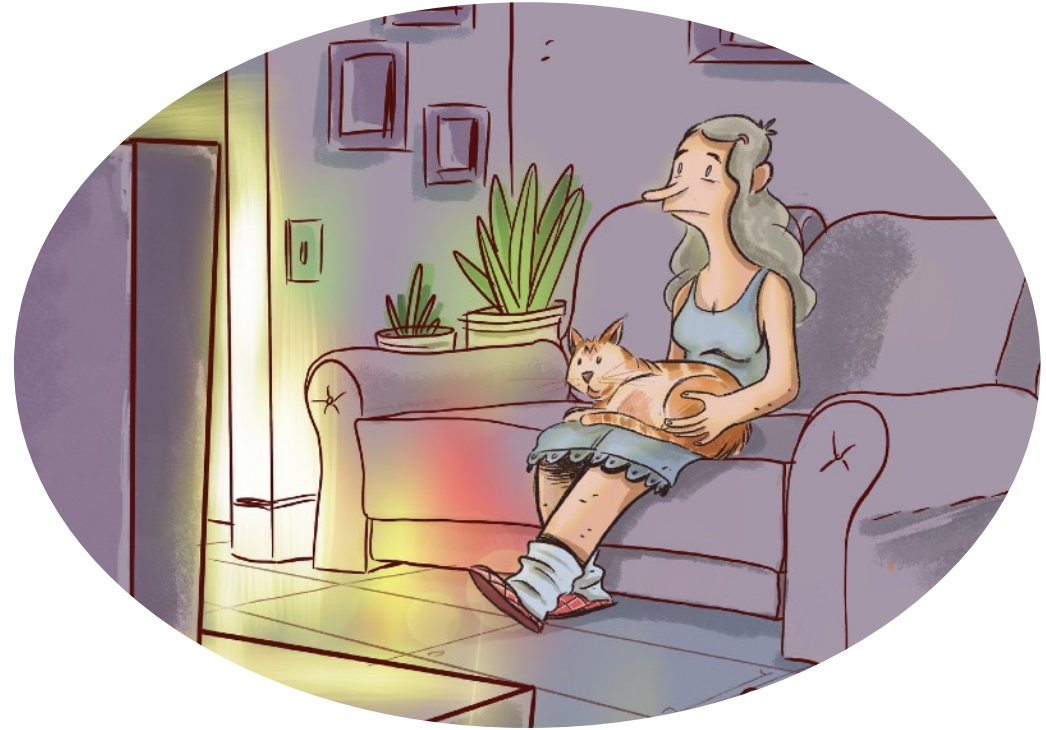

Un tal coronavirus

Text: Anna Espinach

Il·lustracions: David Carretero

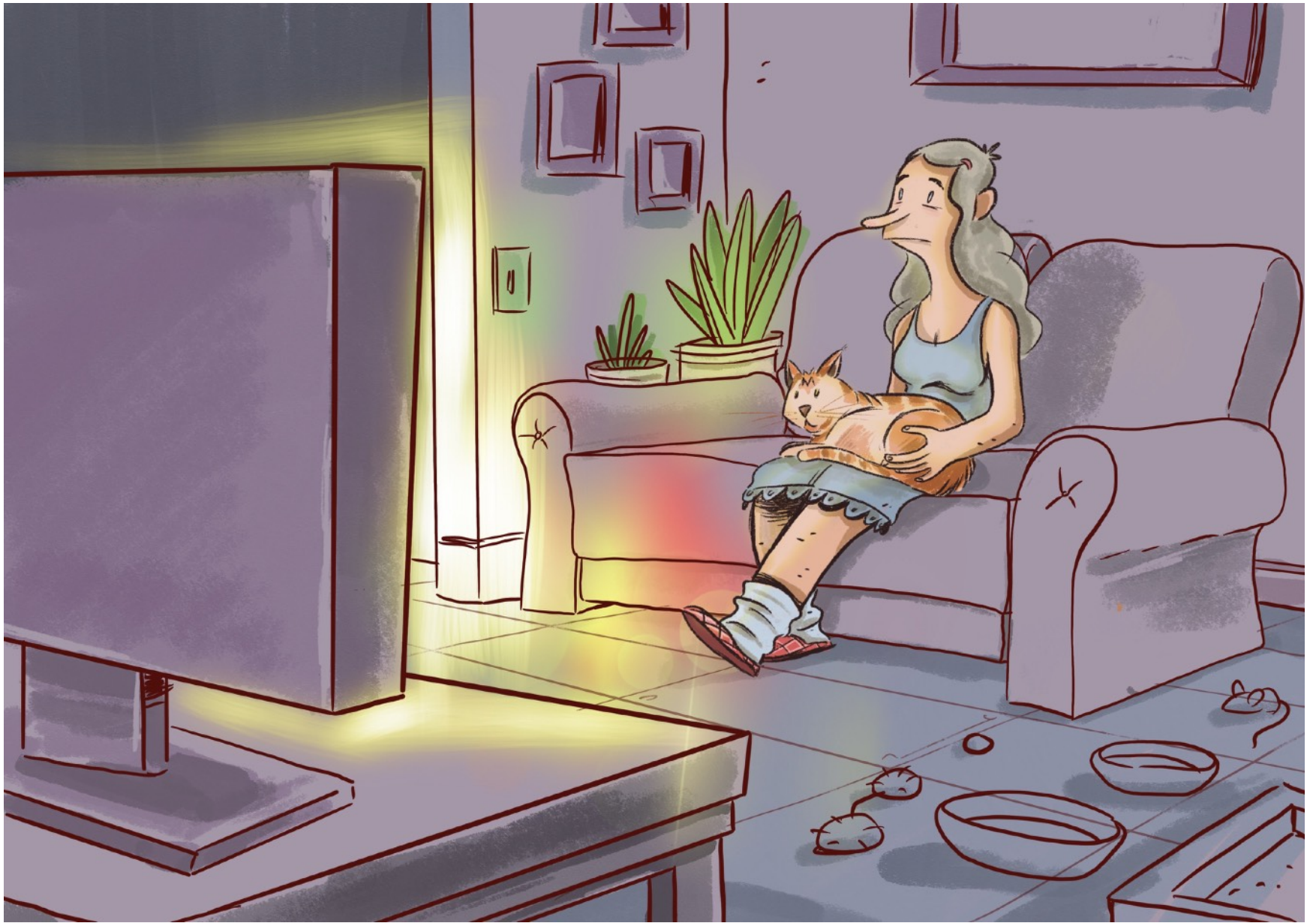
Hola, soc la Greta i tinc dos anys. Sí, ja sé que parlo molt bé per tenir només dos anys, però és que soc una gata molt aplicada i paro molta atenció quan la Margarida, la meva companya de pis, em parla -i em parla molt, creieu-me. La meva mare es deia Coco i era siamesa i el meu pare era un gat de carrer, negre i rondinaire, al qui els veïns van batejar amb el nom de Serrallonga. Jo soc una barreja de tots dos, una mica estranya, de color incert, espavilada com la mare i una mica tronera, com el pare, perquè m'agrada fugir per la finestra del terrat i passejar-me per les teulades del veïnat. Però no soc aquí per parlar-vos de mi. Soc aquí perquè darrerament estan passant unes coses molt estranyes, al meu poble, i pel que sembla, al món sencer.

Tot va començar fa unes setmanes. Com cada tarda, vaig sortir al balcó per veure el Gil i la Gina, els meus veïns petits, que aquella hora havien de tornar de l'escola. Però aquell divendres no van tornar. Vaig estar-me al balcó fins que es va fer de nit i res. Ni rastre.

L'endemà, que era dissabte, vaig tornar a sortir al balcó i aquesta vegada sí que els vaig veure, però no eren al parc del davant com feien els dissabtes, eren al balcó del costat, al balcó de casa seva. Em van cridar, em van dir coses i li van demanar a la seva mare si podien venir a jugar amb mi una estona, però la mare els va dir que no. Això també va ser molt estrany, perquè sempre els deixen. A mi m'agrada molt que vinguin a veure'm. La Margarida els hi fa berenar i ells juguen amb mi una estona, em fan moixaines i, de vegades, em tornen una mica boja tirant una piloteta de goma que bota moltíssim... però això també m'agrada. Tornar-me una mica boja, vull dir. Perquè soc una gata petita com ells, i ells riuen i em fan riure a mi -però per dintre, com riem els gats.

El cas és que aquell dia el Gil i la Gina no van venir. Ni aquell dia ni cap altre. Ara només els deixen jugar amb mi a través dels barrots de la barana del balcó i això no és, ni de bon tros, tan divertit com quan em llencen la piloteta.

Una altra cosa molt estranya és que la Margarida no surt de casa. Ja no va a comprar, ni a la perruqueria. Ni tan sols al bingo del casal dels avis, el diumenge al vespre... i això que és el que més li agrada del món! Hauríeu de veure-la com torna de contenta quan li toca un dels regals! Les seves amigues tampoc no venen de visita, ni els seus fills... això que en té quatre! De vegades truquen a la porta i ella hi va corrents, dona les gràcies a algú que no sé qui és i compta fins a deu. Llavors obre i agafa les bosses de menjar que hi ha al replà. El que us deia: tot molt misteriós. I encara s'hi va tornar més quan, a costa d'observar per balcons i finestres, vaig adonar-me que no era cosa només de la Margarida.

Al carrer gairebé no hi passava gent i els que passaven anaven amb mitja cara tapada i guants a les mans. Llavors vaig pensar que tots els humans del meu voltant s'estaven tornant bojós. Tot semblava apuntar que sí, que era així. I com que ja us he dit que jo soc una gata molt espavilada vaig pensar que el més indicat seria mirar les notícies, amb una mica de sort explicarien el que passava al món. Així que les vaig mirar. Les vaig entendre. I no em van agradar. Parlaven tota l'estona d'un tal "coronavirus" que es fica per tot arreu i fa emmalaltir les persones. Crec que els gats no, però la gent sí. I que per això tothom s'ha de quedar tancat a casa. Els gossos diu que poden sortir, però els gossos, ja se sap... són com d'un altre planeta. Dels gats no van dir res, però tal i com estan les coses, jo m'estimo més quedar-me tancada a casa amb la Margarida perquè crec que em necessita.

Es veu que a les persones humanes no els agrada estar tancades a casa. Si fossin un gat o un canari o un peix o un conill d'índies hi estarien acostumats. Perquè nosaltres, els animalons, de confinats hi estem tota la vida. Però em sembla que les persones es posen tristes. Jo crec que no és quedar-se a casa el que els entristeix, és no poder jugar amb els seus amics ni anar al bingo ni fer coses d'aquestes. Com li passa a la Margarida, que no pot fer petons a les seves amigues ni abraçades als seus fills, no pot fer el berenar al Gil i la Gina i no pot ni anar a comprar peix i fer petar la xerrada. Tot això jo ho sé perquè des que està tancada a casa encara em parla més que abans. M'explica el que feia i no pot fer, que enyora molt les altres persones i que té una mica de por de posar-se malalta i que la duguin a l'hospital.

De vegades, la Margarida plora una mica, no sé per què. Ella diu que tampoc no ho sap, però jo crec que és perquè enyora el món. Quan plora jo li llepo les galtes, les llàgrimes, que són tan salades, i ella m'amanyaga una mica i diu que ja n'hi ha prou.

Llavors, fem una volteta per casa: del balcó a l'habitació de convidats, que és al final del passadís, passem per la cuina, sortim a la terrassa del darrere i tornem a començar. Jo li passo entre les cames i ella em diu que vigili de no fer-la caure. Que és un mal moment per trencar-se res. De vegades també posem música perquè això, a totes dues, ens agrada molt. Si jo fos una persona humana com ella, ballaria. Però els gats, no em pregunteu per què, no sabem fer massa més que remenar la cua. Misteris de la naturalesa.

Ara ja portem una pila de dies així, totes dues a casa, vivint en aquest món tan estrany que controla un virus que ni tan sols es pot veure a ull nu. A casa, per sort, no ha entrat i espero que no hi entri mai de la vida, perquè la Margarida es posa de molt mal humor quan no es troba bé. A les notícies també han dit que això no durarà per sempre, que un dia s'acabarà. I jo, aquest dia l'espero amb candeletes, que no per sortir a tombar pels terrats, vull que arribi el dia en què tot acabi perquè s'acabi també la tristesa de la Margarida. Perquè s'acabi l'enyor que té. Perquè el Gil i la Gina tornin a berenar a casa, perquè els carrers es tornin a omplir de persones humanes amb la cara descoberta. I potser, quan arribi aquest dia, la Margarida em tornarà a obrir la porteta que dóna al terrat i jo sortiré esperitada i faré un gran salt. I aniré a passejar tota la tarda sense patir perquè ella no em trobi a faltar massa.

Fi

FAROS

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és una recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FARS ofereix en la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per a fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS es un proyecto impulsado por el Hospital Sant Joan de Déu con el objetivo de promover la salud infantil i difundir conocimientos de calidad y de actualidad en este ámbito.

SJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital